

Antoni Bassas, presentador del nou programa 'Polèmic'

El pare de la Vanessa es torna polèmic

Divendres passat, Antoni Bassas va ser el co-responsable visible, juntament amb Sílvia Còppulo, del primer Polèmic, el nou producte de la factoria Puyal que omplirà els vespres del divendres a la Televisió de Catalunya.

Arribo una mica tard. Ell, en dos segons i en broma, m'obsequia amb una cara de retret. De seguida s'aixeca, tan llarg com és i, com si ens coneguéssim de tota la vida, em dóna la mà i em fa dos petons. Disculpes pel retard. ¿Vols beure alguna cosa? Aigua, gràcies. Ens asseiem i fem el pre-escalfament. No em mira gaire. Fa bona olor. Sembla tímid i ho és, però just per a ser agradable.

—*La Sílvia Còppulo i vostè eren dues "peces" d'un mateix equip que mai no havien coincidit cara a cara. Acabaran sent "el Bassas i la Còppulo" igual que "l'Alex i la Montse"?*

—Segurament que sí. *Polèmic* és un programa de parella, dual, i per tant serà lògic que sigui així.

—*¿Feu teatre? ¿Representeu un paper concret?*

—No, no fem teatre. Una altra cosa és que la nostra actitud a l'hora de posar-nos davant la càmera tingui en compte elements com parlar distesament, tenir present el tema de què tractem, voler fer-nos el màxim d'interessants i d'agradables. Tot això vol dir que tant la Sílvia com jo usarem un seguit de recursos, gestos, que en la vida diària no fem servir. Però això no és teatre.

No sols pretenc que sigui la Sílvia qui m'entengui quan parlo, sinó que tothom m'entengui.

—*¿A cada programa hi ha un bo i un dolent?*

—No. Els temes, els triem entre tots dos i la discussió es basarà en l'equitat de les raons. No pretenem, però, implicar-nos apassionadament en els nostres punts de vista. Per altra banda, ni la Sílvia ni jo no defensarem punts de vista amb els quals no estiguem gens d'acord.

—*¿Vostè sempre farà d'home i la Sílvia Còppulo de dona?*

—*Polèmic* és un programa que es basa en la discussió d'un tema per dues persones. Que siguin un home i una dona és un

fet que dóna atractiu al programa, sens dubte. Però res més.

—*¿Es conscient que per televisió fa cara de bon noi? ¿Com creu que s'ho prendrà la gent, si el veuen discutint com un boig?*

—Crec que veuran que el xicot, a més de ser bon noi, pot discutir. Aquesta "bonat" no està renyida amb la recerca de raons i amb argumentar una discussió. El que és clar és que, al programa, cadascú hi ha aportat el seu estil. És cert que no tinc un aspecte gaire destraler, semblo més aviat suau. Potser per a alguna part del públic que no paeixi el meu aspecte "discutidor" perdré punts. Però ja miraré de recuperar-los la setmana següent...

—*¿Això d'acumular punts cada setmana és molt futbolístic. Les seves arrels de periodisme esportiu, futbolístic, el marquen?*

—Mira, jo, la primera vegada que vaig anar al Barça, no la recordo perquè era molt petit, però el que sí que recordo és aquell famós penal de Guruzeta —al cel sigui— en directe. Vaig veure la policia carregant en directe... El futbol és una part indissoluble de la meua vida. Pel cantó de la feina, la meua dedicació a l'esport m'ha portat un cost personal del qual no em queixo, però que hi és. No estàs amb els de casa els caps de setmana de l'agost al juny. Això cansa. Però l'atractiu del futbol per mi està que hi veig representades, a escala, les relacions que es donen en la societat: els guanyadors, els perdedors, els cops de fortuna, la injustícia, els jutges parcials, els encantadors de serps...

—*¿Hi juga, a futbol?*

—Hi jugo de costellada. Per alçada m'hauria tocat el bàsquet, potser, però vaig créixer tard.

—*¿Quant fa?*

—Un metre noranta. L'alçada del Solozábal, i ell es veu dels baixets...

—*¿Ja tenia aquesta alçada quan va començar a entusiasmar-se per la ràdio?*

—No. Des dels 8 o 9 anys que escoltava

regularment futbol per la ràdio. D'aquella època recordo locutors com Josep Fèlix Pons, Miguel Angel Valdivieso, José Luis Barcelona que donava notícies a Ràdio Miramar. M'impressionaven. Recordo els matins d'angines al llit en què la mare em deixava el transistor encès. Estava callat hores escoltant programes. Em semblava fantàstic. Quan em refeia de les angines i tornava a escola ho trobava a faltar. Pensava ¿què deu estar fent ara tal locutor?

—*¿Quan s'acaba la ràdio-somni i comença la ràdio-feina?*

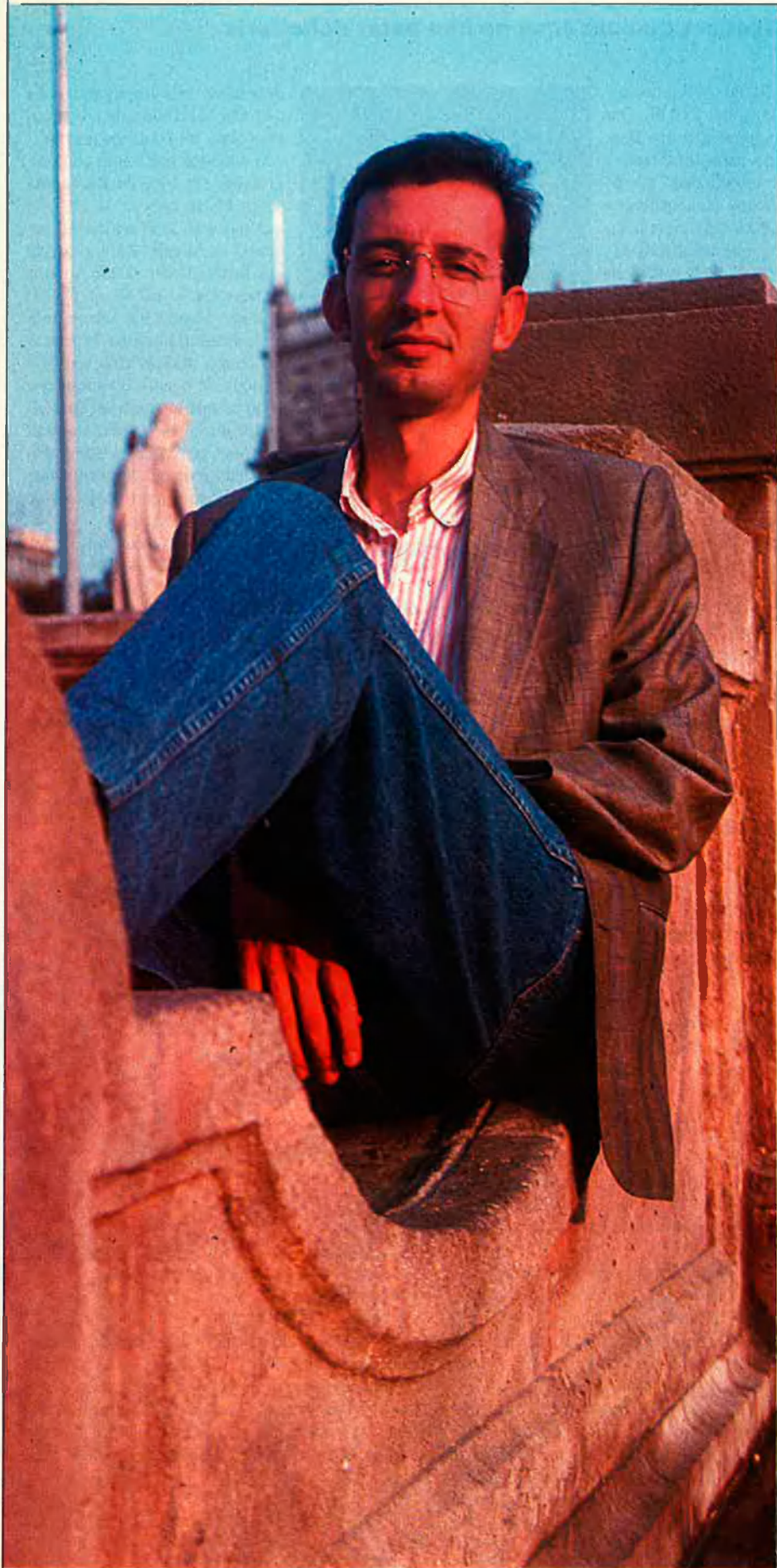
—Vaig haver de vèncer la tímidesa pròpia de l'adolescència. Jo havia guanyat un premi en un concurs de la ràdio i vaig anar a recollir-lo a Ràdio Joventut, a la Via Augusta. Era l'any 78. Vaig anar a veure l'Augustí Rodríguez i li vaig preguntar si podia fer alguna cosa a la seva emissora. Em va dir que sí.

—*¿Va ser difícil a partir d'aleshores?*

—La il·lusió, això que queda tan suat de dir, és l'essencial. A més dels cops de sort. Però aquella altra frase, també tan gastada, de "voler és poder" és veritat. Em crec molt la meua feina i per això vaig lluitar molt. I vaig imitar, perquè tots imitem al principi. Un element que va ser important per a la meua feina en la ràdio va ser els meus coneixements de català. I tot això, gràcies a la meua germana gran que és filòloga.

—*A les retransmissions de futbol en català, quan l'Eduard Boet marxa, el tàndem era Puyal i vostè. Puyal era Batman i vostè, Robin. ¿Arribar a Polèmic representa que, al Robin, ja li han crescut ales de rat-penat?*

—(Riu) Jo crec que mai no m'han deixat de créixer les ales des que vaig començar la vida professional. Haver-me associat al Puyal i al seu equip m'ha portat molts avantatges i l'estimació del públic. Però, això, la gent també ho ha pogut percebre com si jo fos l'ombra d'un altre. El Puyal i jo no ens podem comparar. Som diferents.

—*La primera prova en solitari i per televisió va ser el Tres Pics i Repicó...*

—Sí, jo mai no m'havia posat davant una càmera i em feia una certa por, però va ser més forta l'obligació de fer-ho bé. Estava segur que a la llarga me'n sortiria i que si d'entrada la cosa no rutllava, el públic em sabia disculpar.

—*El que la gent no li hauria disculpat mai és que no hagués creat la Vanessa d'El Joc del Segle. La Vanessa i la Veu han acabat sent un fenomen nacional.*

(Sembla evident que la rèplica li ha agradat. Que com a pare de la Vanessa, el comentari li ha arribat al cor. Calla un moment. Em mira i en to una mica Humphrey Bogart em diu):

—Si no fos casat, et convidaria a sopar aquesta nit. (Riem.) No, ara, seriosament. La Vanessa i la Veu són un invent, l'èxit del qual és tant de la Lloïl Bertran com meu. La Lloïl és la pera. La seva actitud vital és tan fantàstica que treballar amb ella és un plaer absolut. Ella rebia els guions que jo feia dels "esquetxos" de *L'invent del segle* i els millorava.

—*¿D'on va sortir la Vanessa?*

—La Vanessa, perquè només es podia dir Vanessa, és un producte de la meva observació de la realitat televisiva. Concretament, dels concursos del tipus *El precio justo*. D'aquí ve que a cada invent es presentés un objecte damunt una peanya. Que la Vanessa fos una rossa oxigenada i aparegués vestida sempre igual, ja va anar venint gairebé sol. A poc a poc, el personatge es va anar desplegant. Al llarg dels programes, es va saber, finalment, que la Vanessa era l'hostessa més feminista de la televisió perquè deia al seu marit que, les camises, se les planxés ell...

—*Es evident que és feliç fent la seva feina. ¿Què més fa quan no treballa?*

—Mira, actualment cada cop m'ho passo més bé amb el meu fill. M'agraden coses senzilles. Llegir relaxadament els diaris el diumenge, escoltar música de Gershwin i anar fent més grossa la meva hemeroteca. Tinc una col·lecció de diaris de l'època de la guerra civil força important. Aquesta és una fal·lera que em ve del meu pare. En els diaris que col·lecciono m'interessen tant les fotografies com veure quant valia el diari, qui hi escrivia, de què parlava...

—*Per acabar, ¿on creu que té l'atractiu l'Antoni Bassas davant la càmera?*

—Crec que la imatge és de sincer. I com que no puc anar de *guapo*, em sembla que, a les dones, els desperto una certa tendresa i, als homes, un bon *rotllo*.